

Marxisme Queer com a art estratègic

quaderns desviats #1

Quaderns desviats pretén ser una aportació al debat per a la construcció d'una política sexual radical en el nostre món en crisi.

Aquest quadern que tens a les mans és un treball militant de les companyis de l'àrea de dissidències lgtbiqua+ d'Anticapitalistas, una recopilació de textos polítics arran de la primera trobada de l'àrea a Saragossa el mes d'abril de 2024.

anticapitalistas
área de disidencias lgtbiqua+

continguts

	<i>i florirà</i>	
4		7
	<i>quina política sexual radical construïm en temps reaccionaris?</i>	
8		15
	<i>introducció al marxisme queer</i>	
16		29
	<i>el fil roig que connecta les nostres lluites mai va ser recte</i>	
30		47
	<i>ser alguna cosa més que bisexual</i>	
48		57
	<i>des d'on teixim un programa per a les dissidències sexuals i de gènere?</i>	
58		63
	<i>no hi ha orgull en l'ocupació, no hi ha orgull en el genocidi</i>	
64		65

i florirà

Escrivim aquest text i tot el que conté amb una imatge bucòlica entre els ulls i el pensament: l'actitud d'un marxisme revolucionari ha de deixar d'esperar veure florir les liles en la primavera; esperar a veure caure les fulles seques a la tardor no hauria de ser suficient. Recuperar la passió de les abelles, pol·linitzar les flors perquè tot el que és bell del nou món en surti dels seus pètals pansits.

A la manera de Bensaïd, hem de reconèixer que el present vola avui com una fletxa; participar del seu vol serà convuls, però és aquest l'únic risc que hem d'acollir. Participar del present com a eina política. I, només a través seu, la suau carícia del demà deixarà rere seu la fatiga d'un camp de runes per construir-hi damunt tot el que desitgem.

Necessitem radicalitzar el present, transformar-lo, convertir-lo en la nostra eina, i el moviment queer pot prendre una especial rellevància en aquesta aspiració revolucionària.

Per això, diversis militants i camaradis LGBTIQ+ d'Anticapitalistes ens unim en l'escriptura d'aquestes pàgines.

Polititzar tot allò que podem ser i desitjar, tornar a fer-ho nostre: una eina de transformació, de plaer... Deia Walter Benjamin que “la catàstrofe és que tot segueixi igual” i mentrestant, menys d’un segle abans Karl Marx li desitjava l’any nou a Engels dient que l’any “podia anar-se’n a l’infern si era igual que l’anterior”. Sempre hi ha alguna cosa més, sempre hi ha un més enllà, amb un horitzó clar i un present complex. Tot desig que s’entomi seriosament ha de desitjar sempre més, tot el que podem ser, és més enllà. Tot el que desitgem i podem ser encara s’ha de guanyar.

Per arribar als propers horitzons i creuar els camins de futur, necessitarem mapes que guiïn la pràctica a cada pas destinat a l’alliberament. Per això, necessitem saber per on caminem, com actuar sobre la terra àrida de la reacció per plantar les llavors que veuran florir el vibrant verd de les nostres conquestes.

Per això, necessitarem conjurar les forces del temps i del desig en la nostra pràctica política. Mirar el món amb ràbia perquè només qui odia el present amb vitalitat està disposat a canviar-lo. I hi ha motius per fer-ho: la repressió de la família, el control dels nostres cossos, l’auge de la reacció... El fantasma que avui recorre el món és la desesperança, i per a nosaltres el futur no és una promesa buida, sinó l’obra de les nostres accions del present. L’esperança és el somni de les despertes.

Necessitarem conèixer les experiències del passat. Recórrer els fils vermells, en tota la seva pal·lidesa i intensitat, per trobar les respostes vers la repressió de l'eros desviat que, avui, vola molt més visible pel món mentre la reacció es conjura per tallar-li les ales. L'experiència queer, la seva història i el seu llegat, ens expliquen relats sobre la llibertat, l'exploració, el descobriment, la reapropiació, la resistència; però, sobretot, ens insufla la força revolucionària i l'alè perquè mai lluitem soles, sinó amb totes les vides i idees de qui ens han precedit.

Per això, aquest text s'esforça per encaminar-se cap allà a través de les idees que viuen en les seves pàgines. Intentem esforçar-nos en què cada pas ens deixi més a prop d'aquí i pensar les diferents rutes que ens condueixen a la vida que anhelem. Per assolir-ho, necessitem programa, història, anàlisi i pràctica. I encara que aquestes paraules s'allunyin revestides d'un gris plomís, són la força vivificadora del futur, l'impuls que ens agita, només sobre la seva base trobarem les pistes del que roman ocult i, lluitant, podrem abraçar que mai va ser prou ser qui creïem que érem,

que sempre vam poder ser una mica més.

Q U I N A P O L Í T I C A S E X U A L R A D I C A L C O N S T R U Ï M E N T E M P S R E A C C I O N A R I S

Les relacions materials de producció i reproducció constitueixen els fonaments tàcits de tota realitat social, així doncs la sexualitat i les lectures generitzades sobre els nostres cossos tenen una correspondència amb els processos d'acumulació per desposseïó que caracteritzen el capitalisme actual. Tant la comprensió de les seves crisis com la de la seva forma desigual i combinada esdevenen fonamentals per entendre els règims sexuals hegemònics del nostre temps i les disputes que es generen en el seu si. Per això, caracteritzar els trets estructurals, tendencials i de fons de la crisi actual del capital ens serveix com a punt de partida per analitzar el context que travessa la construcció d'una política sexual radical.

- 1//** L'agreujament de les crisis múltiples, successives i entrelaçades que marquen el període actual es donen sota un marc de reconfiguració de les relacions del metabolisme ecològic i ambiental, en les quals s'ha produït un salt de qualitat i quantitat en termes de degradació i de translimitació. Aquesta situació ens exposa a un cicle llarg de turbulències, de catàstrofes i de canvis per als quals el capital està lluny d'estar preparat amb la seva política econòmica de curt termini, i esdevé un camp central de la lluita de classes d'una cruesa sense precedents que s'expressarà en coordenades més enllà de conflictes de caràcter purament ambiental.
- 2//** Les contradiccions que apunta la crisi ecosistèmica suposen un repete en el procés d'expansió constant de les fronteres d'acumulació del capital que, davant del xoc amb els límits biofísics del planeta, esdevé més evident que la seva limitació resideix en les seves fonts de riquesa. Davant d'això, el capital aguditza els conflictes geopolítics i imperialistes; augmenta la seva violència intensificant la taxa d'exploració sobre el treball, la natura i les forces de reproducció; i reforça la seva tendència cap a pràctiques rendistes, d'espoli i de desposseïció presents en els seus circuits secundaris d'extracció de valor.
- 3//** Les turbulències que acompanyen aquestes tendències del capital suposen una reestructuració del règim d'acumulació, i porten implícites unes modificacions sobre les relacions de gènere, les configuracions racials, els règims sexuals i les estructures que les sostenen. Canvis que no es troben sincronitzats, ni es produeixen de forma immediata, però que creen un marc d'impugnació i control major vers la possibilitat de transformació –que en l'escenari actual prenen forma reaccionària, conservadora i liberalitzadora.

Les tendències d'aquest escenari polític han anat de la mà amb la consolidació d'un eix polític de conflicte entre el progressisme i l'extrema dreta que, tot i les seves diferències, no ha produït canvis de règims polítics ni disrupcions en la preeminència de l'obtenció de beneficis. Aquest equilibri extremadament precari afecta la consciència de classe i a l'expressió del conflicte, imposant la necessitat d'una guerra posicional que tensi, que reconstrueixi una avantguarda àmplia i que faci de la solidaritat una praxi medul·lar de la lluita de classes, sense fer concessions a ningú, mantenint una flexibilitat tàctica i una claredat estratègica intransigent. El valor de defensar posicions anticapitalistes en aquest context és clau i fonamental davant la possible obertura d'esclatxes al camí.

L'ofensiva reaccionària a l'Estat espanyol

L'assumpció d'un escenari on la impugnació i el control de la sexualitat esdevenen un camp de polítiques reaccionàries, conservadores i liberalitzadores, ens porta a visibilitzar un camp de batalla on la lluita LGBTIQA+ ha adquirit importància en el nostre escenari polític.

Si bé el cicle anterior tancava amb l'estabilització del fenomen de l'extrema dreta, també s'observava una major politització de sectors dispersos fonamentalment al voltant de la qüestió de la identitat en clau de resistència i reconeixement envers l'ofensiva reaccionària. Aquest fet va situar el moviment LGBTIQA+ com a lloc en expansió, dinàmic, però desorganitzat, on hem de ser capacis d'articular un projecte d'emancipació radical. I no és una tasca simplement desitjable, sinó que impera la urgència davant d'una extrema dreta cohesionada al voltant d'un programa que supera el que és econòmic, que articula una comprensió cultural i identitària fonamentada en una masculinitat reactiva al feminisme i a les dissidències, una masculinitat que combina arrels anteriors amb nous elements profundament antisocials.

L'imperi d'aquesta masculinitat arrelada en el projecte reaccionari ha situat, sobretot mitjançant les seves eines pròpies de difusió –mitjans digitals i tradicionals–, les realitats LGBTIQA+ com a enemic a batre. Agitant l'heteronacionalisme, ha conjugat una sèrie de subjectes perdors del capitalisme actual en els quals aglutinar sectors diversos més enllà dels coneguts per l'extrema dreta, apel·lant també a una bona part del reformisme que es llegeix com a abandonat i a capes afectades per la hiperintensificació subjecta a la uberització del treball. L'heteronacionalisme no representa més que el rebuig a un reformisme esgotat i a les seves formes polítiques tradicionals –el lobbisme i les seves mesures identitàries– i la passivització basada en el xantatge i en el paternalisme dels moviments que fan el joc a les polítiques d'identitat. Un escenari que es configura a través de la creença que s'actua en base a “xiringuitos”, a malbaratament públic, a l'abandonament de la classe treballadora –a la qual es llegeix com a escindida de la realitat LGBTIQA+ i s'oblida el nivell de precarietat en què es troba gran part del col·lectiu– i a l'associació directa de la diversitat sexual i de gènere amb el reformisme de l'etapa anterior en la seva fase més dèbil.

Això ha permès a la dreta que, en un procés d'agudització de la reacció, hagi aconseguit cohesionar grups de diferents classes socials en una aliança interclassista amb la capacitat de generar una forta oposició cap a les identitats dissidents i un major fraccionament de la classe treballadora.

Ambivalències en l'articulació del moviment LGBTIQ+

L'escenari que dibuixa l'heteronacionalisme a l'Estat espanyol s'ha desenvolupat de la mà d'un augment de les polítiques liberalitzadores de domesticació i assimilació de les dissidències sexuals i de gènere. Darrere d'un vel homonacionalista s'amaga una tolerància repressiva cap a les ruptures de la norma cisheteropatriarcal, aquestes polítiques se situen dins del programa reaccionari i esdevenen un dels instruments del capital per integrar i representar sectors LGBTIQ+ de classes mitjanes i altes. Així, certs sectors assumeixen el paper de garants del liberalisme com a forma d'accedir i de gaudir de "drets i llibertats" des del privilegi que els atorga la seva posició dins del règim de producció capitalista.

És fonamental ser capacis de reconèixer els perills que comporta aquesta política sexual liberalitzadora del capital i visibilitzar la fragmentació que duu implícita la seva capacitat d'assumir l'hostilitat contra la classe treballadora, la deshumanització i l'assassinat de migrants a les fronteres de l'Estat i en els barris de les ciutats a mans de la policia i, fins i tot, de suportar determinades dosis de violència cap a les dissidències sexual i de gènere sempre que se'ls permeti gaudir d'un entorn segur de les seves vides gais. Així, hem d'assumir que les lògiques reaccionàries també operen i es reproduïxen dins de les vides LGBTIQ+ i que és l'espai on, en bona part, articulem i hem d'articular la resposta a l'ofensiva sobre els nostres cossos i vides en disputa.

Oportunitats per a un anticapitalisme queer

Davant de respostes que no són universalitzables per al conjunt de la classe treballadora i que sostenen la reproducció de l'estat actual de les coses, per a nosaltres és important reivindicar el marxisme queer com a

factor estratègic en un escenari com l'actual. A fi de plantejar una política sexual radical capaç d'apel·lar al conjunt de la classe treballadora és fonamental recosir el subjecte de classe –dividit, fragmentat i atomitzat– des de les lluites que permetin superar la posició defensiva, per a fer un tomb a la relació de forces i passar a l'ofensiva. Sense caure en messianismes, considerem que un moviment LGBTIQQA+ sa i anticapitalista és clau per a això, tant per la seva dinàmica en creixement com per la seva oposició directa a la reacció.

Les potencialitats d'un moviment LGBTIQQA+ anticapitalista han de servir per estendre la seva força i intentar fer un salt fora de les lògiques de fragmentació i identitat. Ha de reivindicar-se com a part d'un programa de i per a la classe treballadora, que es reconeix en cadascuna de les lluites que l'ocupen i preocupen en conjunt, conscient de ser part de la seva riquesa i diversitat. Aquesta tasca passa per un primer reconeixement de les tensions que es donen, existeixen i habiten dins del mateix subjecte LGBTIQQA+ i per l'abandonament d'aquelles formes polítiques que, en el passat, van homogeneïtzar, però que, avui dia, representen una forta debilitat.

Un exemple d'això el trobem en la derogació de la Llei Trans a la Comunitat de Madrid que, tot i que el moviment queer crític dins de la ciutat tenia relativa força, la capacitat de resistència al pols liderat pel govern d'Ayuso es va veure minvada. La llei va ser assolida després d'un procés de lluita, però va trobar els seus límits en la incapacitat d'anar més enllà de la proposta legislativa i va acabar sent una reivindicació cooptada per un govern progressista que es va instal·lar com a representant del moviment desposseint-lo de la seva veu i agenda pròpia. Aquesta realitat va suposar que la Llei Trans de la Comunitat de Madrid va tirar endavant en una correlació de forces debilitada. Lluny de ser una excepció, aquest cas exemplifica la importància d'estendre, més enllà de la institució, la nostra lluita i reivindicacions i de fer-ho de la mà del conjunt de la classe treballadora. Una política sexual radical és una política per a totes, més enllà dels límits de la identitat sexual i de gènere de cadascuni.

És des d'aquí que el nostre objectiu es condensa en trencar la sectorialització de les lluites i les reivindicacions de les dissidències LGBTIQQA+, en abandonar els límits del lobbisme de plataformes i en avançar cap a la constitució d'experiències conjuntes amb diferents sectors de la classe treballadora. La recomposició del moviment LGBTIQQA+ com a part de

la recomposició del subjecte de classe, doncs, depèn de reagrupar-nos davant les amenaces reaccionàries, conservadores i liberalitzadores sense el xantatge del reformisme sense reformes, i rearmar una proposta d'emancipació capaç de fer saltar pels aires la seva basada en l'explotació.

Conscients dels límits dels processos d'afirmació identitària a escala individual que es multipliquen en els marges de la política queer, observem a la vegada les fissures i les petites bifurcacions que obren l'espai per a una política sexual anticapitalista capaç d'ampliar el moviment i el subjecte que lluita, participa i se n'amara. Assistim a un nou avançament de posicions de l'anticapitalisme queer on es desenterra el llegat de grups militants com el FHAR (Front Homosexuel d'Action Revolutionnaire) o l'FLG (Gay Liberation Front), les experiències del Maig del 68 més diverses, juntament amb el rearmament teòric del marxisme des de les dissidències sexuals i de gènere en resposta a l'essencialització dels altres sectors. L'explosió de les identitats només suposa un revulsiu i un despertar de l'interès cap a una política queer veritablement radical, amb memòria, amb programa i amb estratègia pròpia.

Sense mistificacions ni determinismes, la nostra proposta d'acció revolucionària en temps lents i de crisi se centra a recollir aquells petits fragments, aquelles experiències de lluita de les dissidències sexuals i de gènere que ens permeten posar en pràctica elements estratègics i polítics per a una política de la totalitat. Saltant-nos la línia de punts i així, semblant les llavors de l'alliberament queer que hem recollit i construït des de la solidaritat entre desconegudes en els diversos moviments que organitzen, cuiden, expressen i donen forma al conjunt de les lluites de la classe treballadora.

AQUEST ÉS EL
M A R X I S M E
Q U E E E R
QUE VOLEM
REIVINDICAR
COM A PART
DEL NOSTRE
A R T
ESTRATÈGIC

INTRODUCCIÓ AL M A R X I S M E Q U E E R *

conceptes per a una política radical desviada

Un cert dia es trobava el diable molt content, perquè havia fabricat un mirall dotat d'una estranya propietat: tot el que era bell i bo que s'hi reflectia minvava i minvava fins a gairebé desaparèixer; tot el que no valia res i era dolent i lleig ressaltava amb força, i es tornava pitjor encara del que abans era. [...] Tots els que acudien a l'escola de follets –perquè hi havia una escola de follets– explicaven arreu que s'havia produït un miracle; per fi es podria veure, deien, el veritable rostre del món i de la seva gent. [...] Es van proposar llavors volar fins al mateix cel [...] Com més amunt pujaven, més ganyotes feia el mirall i més es retorçava, fins al punt que gairebé no podien subjectar-lo [...] i va estavellar-se contra la terra, i es va trencar en centenars de milions, o millor, en milers de milions de miques [...] i es van escampar per l'aire arribant a tothom; quan un d'aquests diminuts fragments es ficava en l'ull d'algú, s'hi quedava i, a partir d'aquest moment, tot ho veien deformat. [...] Encara ara, rondan surant per l'aire petits àtoms de mirall.

- Hans Christian Andersen, *La reina de les neus*

*Una primera versió d'aquest text va ser publicada a: Rojo del Arcoíris, Vol. 1: *¿Qué hacer, maricón?*, 2021, Levanta Fuego.

preludi:
la crítica queer
i el que és merament marxista

El desembre de 1996, Judith Butler va impartir un ple-nari a Amherst, Massachusetts, en el marc d'una conferència organitzada per la revista *Rethinking Marxism*. En aquesta ponència, li filòsofi va respondre a un sector tradicional de la filosofia marxista que havia decidit menysprear les reivindicacions polítiques al voltant de la sexualitat com a quelcom “merament cultural”. Aquesta intervenció va donar lloc un any més tard a la publicació “El marxismo y lo meramente cultural”, on Butler interpel·lava l'esquerra revolucionària preguntant: “Per què un moviment interessat en criticar i transformar els modes en què la sexualitat és regulada socialment no pot ser entès com a central per al funcionament de l'economia política?”. Davant d'aquesta pregunta, podríem respondre –de forma tant encertada com ingènua– que el marxisme sí que compren la regulació normativa de la sexualitat com a part de l'economia política capitalista, en tant que el marxisme posseeix les eines d'anàlisi i transformació de la realitat que ens permeten desvelar la relació que tenen tots els aspectes de la vida social amb les relacions de producció d'un període històric determinat. No obstant això, la realitat concreta de la qual partim és que, com assenyala Peter Drucker, la relació entre el capitalisme i les identitats sexuals s'ha mantingut durant molts anys inexplorada, per no dir inefable. No sorprèn, per tant, que les militàncies i teories que van anar sorgint durant la dècada dels noranta des de les posicions més crítiques de la lluita LGBTI, anomenades queer, hagin sentit que el marxisme és còmplice de l'heteronormativitat. Arran d'aquest escenari, cal preguntar-nos: i si una anàlisi marxista de la realitat esdevingués incomplet en tant que no incorporés les dimensions socials de les vides queer?

I si una política queer d'èxit requerís una aspiració a la totalitat, capaç de reconèixer en l'aparent fragmentació de la vida social el desenvolupament històric de les relacions de producció i reproducció del capital, com la que ofereix el marxisme? I sí, en el fons, el marxisme sempre ha estat queer?

Cari, però llavors: què és el marxisme Queer?

Podem convenir que el marxisme queer dona nom a una forma específica de crítica antinormativa al capital que, servint-se del materialisme històric i de la dialèctica, ens permet comprendre com l'heterosexisme i el cissexisme 1/ es troben entrelaçats a, i al servei de, les relacions socials de producció capitalistes que *en aparença* no tenen res a veure amb la sexualitat. El marxisme queer es posiciona críticament en contra de tota forma de reduccionisme econòmic, així com de qualsevol intent d'aïllar les anàlisis de la sexualitat i el gènere d'una anàlisi totalitzant del capital 2/. No obstant això, en tant que els límits epistemològics del marxisme no són fixos –sinó que es troben vinculats tant a situacions històriques i socials específiques, com a experiències de praxi col·lectiva–, el marxisme queer, com bonament assenyala Holly Lewis a *La política de todes*, només és necessari en la mesura en què el marxisme no inclogui de manera automàtica les dissidents sexuals i de gènere en la seva anàlisi de les relacions socials. Així doncs, podem sostenir que el marxisme queer camina cap a la seva pròpia abolició.

Notes//

1/ Així com d'altres formes institucionalitzades de violència que disposen dels cossos com a eines d'acumulació.

2/ M'he recolzat en les reflexions de Kevin Floyd, Nat Raha i Grietje Barrs per tal d'elaborar aquesta definició.

PART I - ARRELS

deixeu pas a l'Eros desviat

El 1955 es va publicar una obra que va obrir la porta a una crítica revolucionària de la sexualitat, *Eros i civilització* del filòsof Hebert Marcuse. En el text, Marcuse exposava que la repressió sexual amb què convivim compleix la funció obsoleta de constrènyer l'ésser humà a un treball que ja no és necessari en si, però que és indispensable per a la perpetuació del domini del capital. Així, el filòsof va anomenar com a **repressió excedent** a aquesta organització específica de l'escassetat libidinal en una societat de relativa abundància. No obstant això, segons Marcuse, hi ha certs desitjos perversos que la societat burgesa, a causa del seu desenvolupament, ja no pot reprimir, però sí reconduir a través de canals comercials, **desublimant-los**. D'aquesta manera, Mario Mieli dirà que “el capital allibera o, més aviat, liberalitza” la sexualitat per poder reprimir-la. Tal **desublimació repressiva** del desig pren la seva forma política a manera de tolerància burgesa (de les perversions), que per a Marcuse no és sinó **tolerància repressiva**. Pel que fa a la tolerància cap a l'homosexualitat, tal com promulgava el moviment homòfil, Mieli sosté a *Elementos de crítica homosexual* que tolerar una minoria homosexual sense que la majoria posi en discussió la inhibició del desig homoeròtic que distingeix l'heterosexualitat, significa reconèixer el dret als “diferents” a viure com a “diferents” i, per tant, en la marginació. La crítica a la sexualitat havia de ser, doncs, més profunda i qüestionar les formes amb què el capital produïa el desig de totes les persones.

La dècada dels setanta va veure néixer una forma inèdita d'organització política, perquè els –ara– subjectes perversos havien pres la paraula disposats a generar els seus propis sabers del món per poder transformar-lo radicalment. Van sorgir així els fronts d'alliberament homosexual, disposats, com diu Paul B. Preciado, a “tirar-li a l'austera i analcastrada esquerra una boa de plomes roses”. L'esmentada obra de Marcuse va nodrir gran part de les anàlisis

homosexuals revolucionàries, en particular les tesis polítiques del FHAR (Front Homosexuel d'Action Revolutionnaire) i del FUORI (Fronte Unitario Omosessuale Rivoluzionario Italiano) recopilades a *El deseo homosexual* de Guy Hocquenghem i a *Elementos de crítica homosexual* de Mario Mieli, respectivament. Aquests marietes revolucionaris van aterrar els conceptes de desublimació repressiva, del poliforme pervers i de l'emancipació de l'Eros sobre les militàncies alliberacionistes homosexuals. Així, Hocquenghem va sostenir que “la societat capitalista fabrica el que és homosexual com produeix el que és proletari”, regulant les carícies perquè no s'equivoquin en el seu camí a la reproducció –naturalitzada– de la força de treball. L'heterosexualitat i l'homosexualitat, dirà el filòsof francès, “són sortides precàries d'un desig que ignora el seu nom” i no hi ha alliberament possible per als homosexuals mentre es mantinguin dins d'aquesta categoria. Així mateix, Hocquenghem afirma que la tradició revolucionària ha mantingut com a evident la divisió burgesa entre el fet públic i el fet privat, mantenint així les qüestions privades (com la sexualitat) negades de sentit polític, i que la fi de la lluita homosexual revolucionària és l'abolició de tal distinció.

Tanmateix, els fronts d'alliberació homosexual tenien molt present la dimensió totalitzant de la seva lluita: “No som revolucionaris especialitzats en qüestions de sexualitat, el nostre objectiu és l'àmbit complet del que és polític” sostindrà el FHAR als seus Documents contra la normalitat. Aquesta dimensió totalitzant travessa tota proposta teòrica i militant de Mieli. La travesti revolucionària italiana exposa com l'**educastració** transforma el nen, tendencialment pervers i polimorf, en un adult heterosexual eròticament mutilat d'acord amb la **Norma Heterocapitalista**: “Tots hem estat nens transsexuals i ens han obligat a identificar-nos amb un paper monosexual específic, masculí o femení”. D'acord amb aquest caràcter indivisible de les possibilitats sexuals i de gènere autoritzades en aquest moment històric i al domini del capital, per a Mieli la revolució comunista és la precondition de tot alliberament eròtic, que prendrà cos a través d'una **transsexualitat** col·lectiva. Malgrat això, aquesta noció de **transsexualitat** no ha d'entendre's com una

condició individual que algunes persones posseeixen en el present, sinó que apunta a un futur superador de les formes socials existents d'heterosexualitat i homosexualitat, així com d'home i dona: “la conquesta utòpica del nou home-dona o, molt més probablement, dona-home”. La humanitat oprimida en el seu conjunt abraçarà, en l'alba roja del socialisme, una vida no binària.

Obriu pas, camarades, a l'Eros desviat.

interludi: un partit de beisbol

A la seva novel·la *Stone Butch Blues*, li militant trans i comunista Leslie Feinberg narra una tarda de pícnic amb el sindicat de la fàbrica on treballa la protagonista, Jess Goldberg. Uns dies abans, Jess havia mantingut una conversa amb Duffy, un company sindicalista i comunista. Ambdós havien arribat a un pacte pel qual Jess es rebel·laria, renunciant als seus interessos immediats, contra el racisme exercit pel seu company Jack Boney, qui l'estava utilitzant per no oferir un lloc de treball a un obrer negre de la fàbrica. A canvi, Duffy, aconseguiria que les butches poguessin assistir a les reunions del sindicat. A causa del pacte, Jack Boney va començar a assetjar Jess des de la misogínia i l'antisemitisme, fins al punt d'infligir-li violència sexual.

Duffy havia convençut Jess que les butches assistissin al pícnic del sindicat. Un cop allà, es va decidir jugar un partit de beisbol. Llavors, Jess va escoltar com Jack Boney rebutjava incloure a “nenes” al seu equip, referint-se a les seves companyes butches. Jess, des de les seves entranyes, va reptar-lo a un partit de beisbol en què demostrarien que les butches podien batre'ls, fanfarronada de la qual es va penedir només pronunciar-la.

Així, es va acordar que si les butches guanyaven aquell partit, Boney regalaria a Jess el seu benvolgut guant de beisbol, mentre que si perdien, Jess –a qui no li agradaven els homes– hauria de fer un petó a Boney. Tots els presents sabien que en aquell partit hi havia molt més en joc, i la butch Grant va advertir Goldberg que si perdien, ho pagarien totes. A mig partit, Duffy li xiuxiuejà preocupat a Jess que aquell enfrontament li semblava un error. Quan Jess va interpel·lar-lo preguntant-li que, llavors, a qui donava suport, ell va respondre “al sindicat”. En sentir això ella li digué “llavors millor que guanyi el nostre equip i no el de Jack”.

Finalment, les butches van guanyar el partit i els seus companys les van felicitar. Duffy es va acostar a Jess i, encaixant-li la mà, va resoldre: “tenies raó, el sindicat ha guanyat el partit.”

PART II - BROTS

diminuts fragments que anomenem identitat: *reïficació*

Cap aspecte de la vida capitalista, incloent-hi la sexualitat, no existeix de forma aïllada del mode de producció. Com a expressa Peter Drucker, la sexualitat està igual d'immersa que el treball en la producció i en la reproducció de tots els aspectes de la realitat social. No obstant això, la realitat davant els nostres ulls es presenta diferent, perquè el capital ha distorsionat les aparences de la seva vida social, de tal manera que la relació entre la vida priva(titz)ada i el mode productiu queda enfosquida. Així, totes les relacions socials (la sexualitat, la raça, la capacitat, etc.) necessàries per a l'acumulació capitalista i, per tant, per a la perpetuació de la societat burgesa es perceben com a diminuts fragments, inconnexos entre si, que pertanyen a la naturalesa essencial(ista) o a la intimitat de cada

individu. Podem convenir que la totalitat social capitalista, igual que el mirall de la reina de les neus, es mostra trencada en milers de fragments. Fins i tot quan som capaços de percebre els fragments que donen forma a la nostra identitat (és a dir, comprenem el seu caràcter social), no aconseguim veure-hi una peça d'un trencaclosques més gran, d'un mirall original. Aquesta aparença congelada de la vida social el marxisme l'anomena **reïficació**. Kevin Floyd sosté que la reïficació és una comprensió errònia de les relacions socials capitalistes que ens fa experimentar processos històrics com a lleis naturals que governen la vida humana i que eludeixen el nostre control. En aquesta mateixa línia, Peter Drucker parla de la reïficació com d'una ideologia que naturalitza les diferències –entre homes i dones, blancs i racialitzats, heterosexuales i gais, capaços i discapacitats, rics i pobres– històricament específiques al capital.

El proletariat és el subjecte revolucionari capaç de superar dialècticament totes les relacions socials capitalistes, mentre que el marxisme és l'eina que li permet reunir els fragments de mirall, aparentment inconnexos, per a així observar el veritable rostre del món que aspira a transformar. El marxisme queer interpel·la críticament la tradició revolucionària per advertir-la que el mirall que s'ha confeccionat col·lectivament, a la calor de múltiples lluites a tot el món, roman incomplet. Perquè falten aquells fragments de vida social que el capital ha preferit ocultar, aquells situats –reïficats– en l'àmbit “privat”. L'**abolició de l'estat present de les coses** requereix del, sovint dolorós, procés de trobar en el més profundament propi, en allò que som, un tros de mirall. El marxisme queer, en tant que crítica queer, afavoreix l'enderrocament de la distinció ideològica entre el que és públic i el que és privat i que històricament ha dificultat que els revolucionaris puguin trobar els fragments de vida social que romanien més ocults. Com a crítica marxista, és una invitació al fet que, una vegada tinguem un d'aquests trossets ocults de vidre a la mà, el posem al costat de la resta de fragments que, a través de la lluita de totes les oprimides, han anat conformant, peça a peça/conflicte a conflicte, un mirall cada dia més gran; un mirall que aspira a ser tant gran com la humanitat.

tortes, res del que és humà ens és aliè:

(aspiració a la) *totalitat*

Un dels trets principals del marxisme queer és la seva comprensió del fet que la producció normativa de la sexualitat i del gènere –és a dir, la producció de cossos “normals”–, plantejada històricament per la crítica queer, està immersa en una **totalitat** social capitalista. Certament, algunes formes de crítica queer han caigut preses del que Steven Best anomena “la dictadura dels fragments”, que presenta una **aspiració a la totalitat** com a espai políticament inassolible en el millor dels casos i inherentment opressiva, en el pitjor. Això no obstant, com assenyala Kevin Floyd, l’aspiració a la totalitat marxista no s’ha d’entendre com un desig de plenitud, sinó com una crítica a la fragmentació de la vida social, ja que el marxisme anomena pensament totalitzant a l’aspiració de comprendre el conjunt més ampli de relacions socials en les quals se situen les nostres pràctiques i sabers específics. Per tant, sosté Floyd, l’aspiració marxista a la totalitat ha d’entendre’s en relació amb allò que intenta eludir, on els horitzons invisibles de l’heteronormativitat, són part d’aquestes el·lipsis: “L’aspiració a la totalitat es refereix a un coneixement històricament determinat, que és a l’hora una praxi capaç de negar la reïficació, una postura crítica enfront de la dispersió i a la compartimentació de la vida social”. Aquesta perspectiva de l’aspiració marxista a la totalitat com una eina de desreïficació és la que comparteix avui Holly Lewis quan afirma que “la classe social és la mistificació de totes les relacions socials per a posar-les al servei de la producció de plusvàlua”.

Així, podem entendre l’aspiració a la totalitat del marxisme queer com un mètode similar al descrit per Marx a la introducció dels *Grundrisse*: un moviment dinàmic entre el que és concret (totalitats socials objectives) i el que és abstracte (aquelles categories que el subjecte necessita utilitzar per poder aprehendre el concret). El subjecte, doncs, només pot apropar-se a la realitat concreta en tota la seva complexitat mitjançant un procés d’abstracció que li permeti descobrir les determinacions constitutives d’aquesta realitat.

D'aquesta manera, la conceptualització (abstracta) de termes com heterosexisme o cissexisme –així com altres sabers que emanen de les formes específiques d'opressió que viuen les persones queer– és la que ens permet apropar-nos a la realitat concreta sense naturalitzar l'heterosexualitat o les categories d'home i dona i, per tant, d'una forma més fidel i políticament complexa. Per tant, la noció marxista de totalitat, lluny de pretendre una unitat esbiaixada per eixos de blanquitud, cisheterosexisme i capacitisme ens aprovisiona d'una eina d'autocrítica en constant moviment, orientada a una política radical en la qual **totis** puguem dir que res del que és humà ens és aliè.

Des d'una mirada marxista, no hi ha res més queer que aspirar a la totalitat.

PART III - PRIMAVERA

les seves victòries seran les nostres: solidaritat

Quan l'equip de Jess Goldberg i les butches els guanyen el partit de beisbol, Duffy afirma que qui ha guanyat ha estat el sindicat. Per quina raó ho afirma? La resposta la trobem en una eina política que ha distingit des de sempre el moviment obrer internacional: **la solidaritat**. Holly Lewis a *La política de todes* defineix la solidaritat d'acord amb tres principis. En primer lloc, la solidaritat és una reconstrucció creativa capaç de canviar les relacions socials amb l'objectiu de refer el món i, alhora, l'embrió de les noves relacions socials que han de venir. En segon lloc, dirà Lewis, la solidaritat és un reconeixement polític que els nostres futurs estan vinculats, ja que, com declaraven Third World Gay Revolution al seu *Programa dels setze punts*, “cadascuni de nosaltres organitzem la nostra gent entorn de diferents qüestions; però les nostres lluites són contra l'opressió, i vencerem juntis”. Finalment, la filòsofa marxista queer ens convida a pensar la solidaritat, no com una unitat sense divisions, sinó com

un espai de camaraderia des d'on habitar i abraçar l'antagonisme; la solidaritat és prendre partit. Aquesta última màxima de Lewis pren vida en el moment en què Duffy comprèn que l'antagonisme entre ambdós equips no és un error, ja que dona peu a una confrontació de la misogínia, el racisme i l'heterosexisme del sindicat –que perpetuen el món que els oprimeix a **totis**–, fent-lo més fort.

Mario Mieli es refereix a aquesta potencialitat de transformació col·lectiva que fa niu en la solidaritat, sostenint que “Som diferents, però és el capital el que ens contraposa i ens separa. Quan cultivem les especificitats profundes de cada cas concret d'opressió personal, podem arribar a la consciència revolucionària que veu en el meu cas el **teu** cas específic d'opressió (perquè també tu, hetero, ets un gai negat); i en el teu cas, el **meu** cas específic d'opressió (perquè també jo soc una dona negada); i podem reconèixer un nosaltres tots/totes més enllà de qualsevol separació i autonomia històricament determinades, **l'espècie humana negada**”. Així, la solidaritat és la posada en pràctica d'una aspiració comunista a la totalitat que permet, a través d'un horitzó compartit i una lluita conjunta, descongelar la vida social que el capital ha fragmentat; socialitzar les cures que el capital ha privatitzat; provocar –com diria José Esteban Muñoz– centellejos utòpics d'un futur que el capital ha cancel·lat. Així ho narra el vell himne sindical: **podem fer néixer un nou món de les cendres del vell, perquè la unió ens fa fortes.**

MARICONCLUSIONS

na, què faig jo amb tot això?

L'activisme LGTBI liberal demanda a l'estat burgès les eines perquè la diversitat sigui respectada i tolerada, tal com existeix en el present. Des d'aquest punt de vista, el desig de les persones queer –i més específicament el de les persones heterosexuales– no té cap relació amb l'economia política capitalista. En naturalitzar l'heterosexualitat, aquest enfocament no qüestiona la forma en què el capital produeix el desig de totes les persones d'acord amb la seva necessitat d'extracció de plusvàlua. La demanda de la **tolerància** –repressiva– manté inqüestionada la relació entre l'heteronormativitat i la reproducció social del capitalisme a través de la família i, per tant, manté inqüestionada la producció històrica de la diferència (per la qual demanem respecte) per part de la burgesia.

Així, convenim que la sexualitat en el capitalisme es troba **reïficada**, perquè en aparença no guarda cap relació amb les relacions de producció. Quan reïfica la sexualitat, el capital fa passar per natural i eterna la producció de cossos “normals”, que no són sinó cossos productius i reproductius de l'ordre social burgès. No obstant això, el marxisme, a través del seu mètode materialista dialèctic i històric, és capaç de revelar les autèntiques relacions ocultes entre allò priva(titza)t i el que és públic, comprnent tot element de la vida social com a part d'una totalitat capitalista. Així, la política marxista està

orientada cap a una aspiració a la totalitat que, lluny de pretendre un universalisme ja conclòs (i, per tant, particularista del poder), comporta una autocrítica dinàmica que permet que la revolució sigui, en la seva teoria i la seva pràctica, una política de totis. Aquesta aspiració marxista a la totalitat cobra forma en les lluites quotidianes a través de la solidaritat, ja que en fer nostres les lluites d'altres companyes, acabem per comprendre que, en realitat, la lluita sempre va ser una i la mateixa: la revolució de totes les relacions socials existents. En conclusió, el marxisme queer planteja una crítica situada en la tradició revolucionària, en tant que ha perpetuat històricament la reïficació de la sexualitat i el gènere, i erra d'aquesta manera a comprendre un important aspecte de la totalitat capitalista. Així mateix, el marxisme queer evidencia que el nostre alliberament no depèn de respectar la diversitat tal com existeix en el present, sinó de la ruptura amb l'ordre present de les coses, perquè tot allò que existeix mereix morir.

CAMARADES,
HI HA UN
FUTUR
IÉS DE
TOTIS
LIS OPRIMIDIS

EL MARXISME
SEMPRE VA SER
 U E E R

el fil roig

que connecta les

GENEALOGIES,

/

DE

LES

RESIST

*es nostres lluites
mai va ser recte*

TÈNCIES

MIRADES
APRENENTATGES
QUEER

Les militants revolucionàries tenim la tasca d'endinsar-nos en el nostre passat per poder aprendre dels límits i de les potències de les lluites que ens van precedir per extreure lliçons que facin avançar la nostra estratègia en –i contra d'– aquest present capitalista per invocar de nou els horitzons emancipadors que van imaginar lis nostris camarades d'antany. No obstant això, existeixen moments històrics de la lluita de classes que no sempre han estat estudiats en les organitzacions marxistes, especialment aquells que descentren el subjecte polític obrer hegemònic, això és, una comprensió de la classe treballadora que no atén la seva diversitat, que imagina els seus militants més blancs, masculins i cisheterosexuals del que realment són i han estat sempre. Són exemples d'aquests episodis històrics menys coneguts, i dels quals també som herevis, l'alliberacionisme sexual dels anys 70, la lluita queer dels anys 90 i el transfeminisme de la dècada dels 2000. Poder conèixer les principals hipòtesis que empraven aquests cicles de lluita és imprescindible per fer avançar l'alliberament queer en l'actualitat; per enriquir el moviment socialista des d'una perspectiva dissident; per desviar els activismes LGTBI cap a una política de la totalitat; i, en particular, per reconstruir la unitat de la classe treballadora.

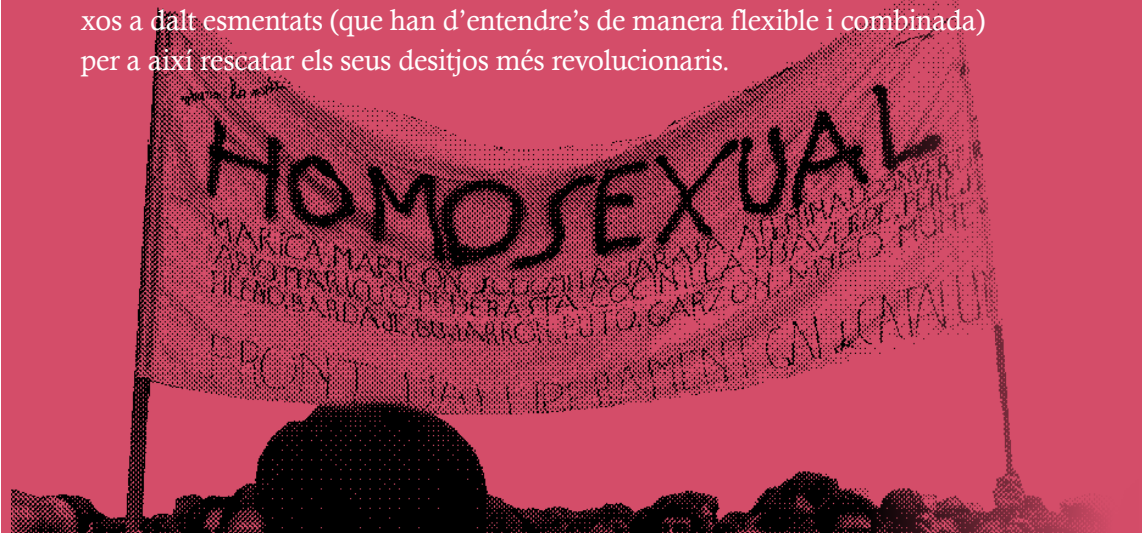
Cal advertir, no obstant això, sobre un parell de qüestions preliminars a aquest recorregut històric. En primer lloc, quan ens acostem al passat tracem una mena de ficció de linealitat de la qual ens servim tàcticament per a estudiar-lo, però no hem d'oblidar que les relacions entre els diferents moviments d'alliberament sexual i de gènere és molt més fluida, contradictòria i dialèctica. D'altra banda, aclareixo que em centraré en un lloc i temps concrets, l'Europa de la segona meitat del segle XX, corresponent amb el segon període de mobilització de masses entorn de l'alliberament LGTBI, que es consolida al caliu de les revoltes de Maig del 68 i comunament traça els seus orígens en experiències d'autoorganització de carrer com les protestes de la Cafeteria Compton's a San Francisco o el Stonewall Inn a Nova York. La raó per la qual parteixo d'aquesta conjuntura local i temporal –i no abans, malgrat que van existir moviments ressenyables 1/–és pel fet que, després del període d'entreguerres i a causa de canvis propiciats pel mateix desenvolupament del capitalisme, va esdevenir possible començar a desnaturalitzar la sexualitat i el gènere, i així disputar políticament els destins socials impostos que fins llavors havien reforçat.

Aquest segon període de mobilització per l'alliberament sexual i de gènere, de 1968 en endavant, ha estat travessat per un debat estratègic entorn dels eixos d'**assimilació i de ruptura**, així com d'**identitat i de sueració** (abolició). Sobre la base d'aquests eixos podríem categoritzar quatre corrents principals que s'han manifestat en l'articulació de demandes LGTBIQ. D'una banda, trobaríem la tendència dominant d'aquest activisme, que articula una política de tall identitari, això és, encaminada cap a la millora de les vides d'una minoria sexual i de gènere. Dins d'aquesta perspectiva entrarien tant el **reformisme** com el moviment que Holly Lewis anomena **nacionalisme queer**. El corrent més reformista de la lluita LGTB (la I i la Q no estan esmentades expressament) reivindica l'accés a uns drets bàsics i a una ciutadania plena –inseparable de processos colonials per a les persones que se situen dins d'aquestes sigles, en el si dels estats liberals. Històricament, aquest activisme ha anat acompanyat d'un desig de normalització: *som igual que vosaltres, per la qual cosa mereixem les mateixes condicions de vida*. Per contra, existeixen nombrosos col·lectius transfeministes, de tendència més radical i pròxims a l'autonomisme o a la tradició llibertària, que articulen una política antagonista contra les persones –llegides com a– cisheterosexuals. Partint d'una militància anticapitalista, aquest últim activisme transmaribollokuir rebutja l'assimilacionisme en les diferents institucions burgeses: el matrimoni, la família, la psiquiatria, la policia, el reformisme o la mateixa normalitat gai, entre d'altres. Històricament, aquestes lluites han anat acompanyades d'una invitació a abraçar el poder de la dissidència: *no som igual que vosaltres, i no volem ser-ho perquè la vida dels "normals" és profundament limitada i infeliç*.

En segon lloc, existiria una perspectiva **materialista clàssica** dins de la lluita LGBTI (aquí la Q no està esmentada expressament), que ha estat predominant en aquells espais polítics d'un tall marxista més ortodox. Trencant amb el nacionalisme queer al mateix temps que mantenen la seva estratègia anticapitalista, aquestes militants proposen que l'alliberament de les persones LGTBI forma part del marc més ampli de la lluita de classes. Així, l'enemic de les minories sexuals i de gènere no serien les persones –llegides com a– cisheterosexuals sinó el capital, i només el seu derrocament a través d'una lluita conjunta amb la resta del moviment obrer podrà conduir

a una societat on les persones LGTBI visquin lliurement la seva condició. Històricament, aquest corrent ha patit, en la seva malmesa aspiració d'unificar (perquè en la pràctica va suposar uniformar) a la classe treballadora, de les mateixes lògiques normalitzadores de l'activisme reformista, pel fet que el seu subjecte universal sovint encarnava les particularitats de l'home blanc heterosexual d'una part del món. Podríem convenir que aquesta militància ha perseguit, tal vegada sense desitjar-ho, una revolució de caràcter economicista: ens uneix una causa comuna per un ordre econòmic nou, per la qual cosa hem d'oblidar el que ens diferencia. Així, tant la tendència més identitària (bé sigui reformista o nacionalista queer) com la materialista clàssica comparteixen un mateix escull per a afirmar una política **comunista queer**; la separació entre una minoria de persones LGTBIQ i una majoria de persones cisheterossexuals i normals en general.

No obstant això, van existir alguns moments de lluita política (sobretot entorn dels fronts d'alliberament gai) que ja van començar a conformar una perspectiva alternativa. Van ser aquelles militants que van plantejar una ruptura amb les formes anteriors d'activisme homòfil perquè, lluny de buscar la integració de les dissidents sexuals i de gènere en la societat tal qual existia, van acompanyar la lluita dels estudiants, els pobles oprimits, les feministes i el moviment obrer en la construcció d'una societat superadora del capitalisme íntegrament. A parer meu, és d'aquells ziga-zagues roses del nostre fil vermell de la història dels quals avui més podem aprendre com a marxistes queer, veient de quina forma es van relacionar amb els debats i eixos a dalt esmentats (que han d'entendre's de manera flexible i combinada) per a així rescatar els seus desitjos més revolucionaris.

la cisheterosexualitat també es cura: els Fronts d'Alliberament Gai

L'estiu de 1969, la lluita conjunta de nombroses treballadores sexuals i dissidents de gènere racialitzades i proletàries contra la policia donaria pas a una nova estructura organitzativa: els fronts d'alliberament gai. Aquests fronts, el nom dels quals consistia en una deliberada mostra de solidaritat antiimperialista –ja que s'inspirava en el Front Nacional d'Alliberament de Vietnam–, van sorgir en un context revolucionari en què un món totalment diferent era possible i això es va traduir en les seves hipòtesis polítiques, realment ambiciosos. Les militants alliberacionistes van establir una connexió entre la cisheteronormativitat i l'ordre social capitalista, plantejant una necessitat d'entrellaçar totes les lluites contra l'opressió en un mateix front de la classe treballadora mundial. Tanmateix, això també implicava acostar-se al moviment obrer des d'una perspectiva crítica amb les formes en què la dominació patriarcal s'havia reproduït en les seves files.

Aquest punt de vista, ancorat en l'opressió que travessaven les dissidents sexuals i de gènere organitzades, permetia entreveure una sèrie de relacions històriques –i, per tant, transformables– que regulaven els cossos i desitjos del conjunt de la classe obrera, però que romanien invisibles per a una majoria. No es tractava d'una lluita aïllada o que es limités a una minoria de persones sinó que, com deien les militants parisenques del *Front Homosexuel d'Action Revolutionnaire* (FHAR), “La lluita sobre el front sexual no és només homosexual, és una manera d'abordar el subjecte més ampli de la revolució comunista global”. La lluita alliberacionista va posar en pràctica, doncs, una aspiració a la totalitat, imaginant un procés de transformació anticapitalista universal que refaria la sexualitat i els gèneres de tota la humanitat. Seguint les paraules del militant marica i socialista Guy Hocquenghem, es tractava de ni més ni menys que de:

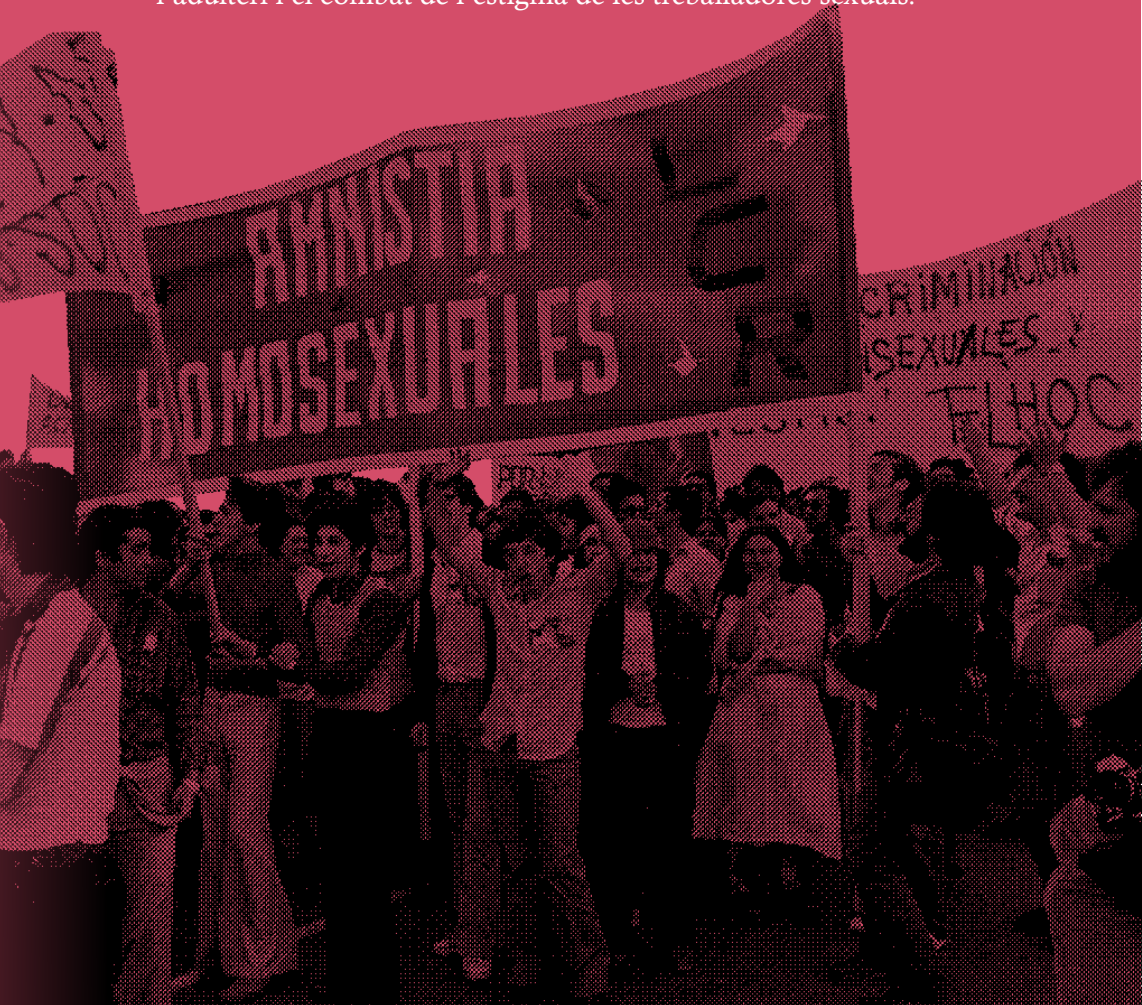
Destruir les categories d'home i dona, gai i hetero, actiu i passiu, superior i inferior, amo i esclau. Més aviat volem ser éssers humans transsexuals, autònoms, versàtils i múltiples; amb varietat de diferències que puguin intercanviar desitjos, satisfaccions, gaudis i tendres emocions sense que tornin a regnar les lleis de la plusvàlua

En el nostre context confederal, trobem l'experiència de la Coordinadora de Fronts d'Alliberament Homosexuals de l'Estat Espanyol (COFLHEE), amb col·lectius com EHGAM (Euskal Herriko Gay Askapenerako Mugimendua), que van reivindicar una cosa tan rupturista com "la supressió de l'actual norma imperant que estableix rols bipolars" en el seu VI congrés. Aterrant sobre el nostre corrent, l'esperit de l'alliberacionisme sexual va arribar fins a les pàgines de Combat, l'òrgan d'agitació de la Lliga Comunista Revolucionària (LCR). Sota el provocatiu títol de *L'heterosexualitat també es cura*, les nostres camarades van plantejar que la categoria d'homosexual era definida per la ideologia dominant per a així poder reprimir la sexualitat de la classe treballadora normativa, i que per això la lluita dels fronts d'alliberament apuntava cap a una emancipació sexual del conjunt de la societat. Així mateix, un militant de les JCR va signar, sota el pseudònim de Koldo Kollontai, una avançada hipòtesi queer a la fi dels setanta:

No es pot concebre l'alliberament dels homosexuals fora d'un marc més ampli d'alliberament sexual, de revolució ideològica i dels costums, mentre no es posi en qüestió la família, la sexualitat entesa com a heterosexual exclusivament, l'existència de rols sexuals repressius (home / dona, actiu / passiu, etc.). No serà possible en definitiva la destrucció de l'Estat i la ideologia burgesa sense que abans, durant i després de la presa del poder pels treballadors, els homosexuals s'organitzin i lluitin en contra de la seva opressió i sense que els revolucionaris assumeixin en la pràctica aquesta lluita.

Aquestes experiències d'autoorganització alliberacionista continuen sent una gran font d'inspiració per pensar un anticapitalisme queer, atès que van fer possible una lluita mitjançant la qual la classe treballadora del món comença a expandir els horitzons del seu desig, imaginant una "revolució (que) s'oposa al capital i a la seva Norma", en paraules de la travestí comunista Mario Mieli. No obstant això, aquestes breus agendes utòpiques van comptar amb nombroses limitacions, entre les quals caldria destacar una notable blanquitud (tant en els seus membres com en els seus continguts polítics), així com una escassa presència generalitzada de dones i subjectes feminitzats. Això últim es devia, probablement, a una reproducció de conductes misògines i plumofòbiques en el si del moviment, amb l'honrosa excepció d'algunes cèl·lules mariques com el mateix EH-GAM o els *Col·lectius per l'Alliberament Gai* (CCAG), que van fer-se seves demandes dels feminismes com l'avortament lliure, la despenalització de l'adulteri i el combat de l'estigma de les treballadores sexuals.

SOMOS TU MEJOR
Y SU PEOR PESADILLA
ACTUAL SIMILAR

El teu millor somni i el seu pitjor malson: la lluita queer

Un dels conceptes més invocats de l'alliberament sexual i de gènere és el de «Queer» o kuir-cuir en el context de l'Estat espanyol. La paraula queer significa literalment estrany o tort, i va ser emprada per anomenar de manera pejorativa als homosexuals a l'Anglaterra victoriana. Va ser a partir de la crisi de la sida que un grup militant de dissidents sexuals anomenat Queer Nation va cridar a la reapropiació política del terme amb què històricament havien estat injuriades, rebutjant així la respectabilitat excloent desitjada pel moviment gai més acomodad i assimilacionista del seu temps. A diferència de la lluita dels fronts d'alliberament, la militància kuir va sorgir en una conjuntura molt desfavorable per a la via revolucionària, marcada per una derrota històrica sense precedents del moviment obrer, l'assentament del neoliberalisme com a l'única forma possible d'organitzar la vida i la caiguda del socialisme realment existent. Això últim no ha d'entendre's únicament com una pèrdua per als qui es reconeixien en el projecte soviètic i en el –insuficient– socialisme d'estat, sinó que va suposar el tancament d'una possibilitat de ruptura amb el món existent, d'una internacional realitzable. A aquest advers escenari cal in-

corporar-hi, a més, una pandèmia tant físicament letal, com socialment estigmatitzant, com va ser la de la sida. Tals van ser les condicions de possibilitat de la lluita queer.

El tret més distintiu d'aquest corrent radical va ser l'abraçada de l'abjecció, la resignificació de tots els insults amb què les forces de la història han marcat els nostres cossos, per a així convertir-los en una posició simultàniament habitable i antagònica. Ja no es tractava de gais i lesbianes acceptables reclamant integrar-se en l'estatu quo, sinó d'una coalició orgullosa de bolleres, mariconazos, travelos, zorres, sidoses i tota paraula que la societat burgesa imprimeixi de manera violenta sobre les vides i les pràctiques antinormatives. D'aquí ve que la lluita queer fos una proposta d'organització col·lectiva postidentitària, això és, que no necessitava definir per endavant el seu subjecte polític, ja que aquest es va conformar entorn de processos col·lectius de resistència a formes molt diferents d'abjecció. Queer era aquella companya la vida de la qual no importava enmig d'una pandèmia, qui no havia d'esperar cures ni sepultura per part de l'Estat i la família capitalista.

Per posar un exemple que ens queda a prop, la llei franquista de Vagos y Maleantes, que demarcava les excloses del nacionalcatolicisme, va donar lloc a la Coordinadora de Grups Marginats, aglutinant organitzativament persones extremadament pobres, desviadis, treballadores sexuals, drogodependents, militants radicals i persones migrants. Aquest és el significat de la lluita queer; l'autoorganització de les objectes, sense necessitat d'una identitat tancada, enfront d'un enemic comú. Per aquesta raó, la militància queer era i és necessàriament una força enfrontada a l'ordre establert, que mobilitza una crítica a les institucions capitalistes, i que es nega a ser inclosa i limitada per aquestes. A l'estat espanyol les seves principals manifestacions les trobem en la línia política d'EHGAM, el col·lectiu *bollo* LSD o la Radical Gai amb la seva provocativa consigna de «Si la teva ploma els molesta, clava'ls-la».

La lluita queer dels 90 va comptar amb nombroses limitacions, indivisibles del mateix context de derrota que travessava la hipòtesi socialista revolucionària. Així, aquesta militància de carrer no va arribar a articular una lluita de masses capaç de dur a terme una transformació substancial de la realitat en clau dissident, sinó que va haver de reduir-se a una molt legítima lluita per la supervivència en un món extremadament violent per a aquelles

persones de la classe treballadora els plaers i les corporalitats de les quals trencaven amb la norma. De fet, i fent meves les paraules de Holly Lewis, les organitzacions revolucionàries van demostrar no estar a l'altura d'aquest moment, quan podien haver acompanyat i expandit les xarxes de cures i resistència que van aconseguir aixecar les activistes i amants cuir enmig de la mort i del silenci:

La tasca hauria d'haver estat guanyar militants heterossexuals de la classe obrera perquè lluitessin al costat dels radicals queer de la classe obrera, no microgestionar les identitats dels oprimits i renyar lis activistis queer per no adoptar una anàlisi marxista de classe que encara no s'havia connectat amb l'opressió queer.

Cal dir, no obstant això, que la crisi de la sida també va ser un potencial d'experimentació i autodeterminació política i afectiva, que podia dur a terme una redistribució de les cures que superava amb escreix la capacitat i voluntat de les famílies no triades i que encara avui pot oferir aprenentatges valuosos al projecte socialista per dur a terme una lluita de classes en el terreny de la reproducció. Una altra de les principals limitacions d'aquest moviment va ser el fet que lis sisvils militants estaven travessadis per lògiques de sexili que els havien forçat a emigrar a les grans ciutats, confinant així en un àmbit d'actuació metropolità tota la seva potència radical, que tenim la tasca d'expandir. I, si bé és cert que va haver-hi una lamentable separació entre la lluita queer i les organitzacions revolucionàries més àmplies, no és menyspreable la solidaritat antimilitarista que les activistes cuir van posar en pràctica amb els moviments d'insubmisos, que van arribar, fins i tot, a plantejar una via d'acció pròpia: la insubmissió rosa, amb la seva crida internacionalista desviada de «Marieta, passa de la instrucció». No obstant això, si hi ha alguna cosa que la militància cuir ens pot ensenyar, és la importància d'acollir la dissidència (sexual i de gènere, però també política o de qualsevol altre tipus) en les nostres lluites quotidianes en general i en les organitzacions anticapitalistes en particular, ja que, només fent nostres els mons i les històries de les companyes que habiten els marges de la classe treballadora, podrem garantir que la nostra revolució no deixa ningú enrere.

el binarisme ens emmalalteix:

el transfeminisme de l'Estat espanyol

El 2006 va sorgir, com a escissió radical del Grup de transsexuals masculins de Barcelona, la Guerrilla TravoLaka que, dildos en mà, es va dirigir al departament de psiquiatria de l'Hospital Clínic i va *grafitejar* a la seva porta «Diagnòstic: Eufòria de gènere». Alguns membres de la Guerrilla van començar, a continuació, a formar una xarxa feminista crítica i anticapitalista al costat de militants d'altres territoris de l'Estat espanyol entorn de la despatologització de les vides trans*, semblant així les llavors col·lectives del que s'acabaria coneixent com a transfeminisme. Si bé el protagonisme de l'activisme trans més crític va ser innegable, no hem d'entendre el «trans» de transfeminisme com una cosa reduïda a les persones transgènere (com sí que succeeix en el context estatunidenc), sinó que invoca l'acció mateixa de moure's, de desplaçar els feminismes de base: una lluita feminista transterrada, transfronterera, transsexual, transformadora, sempre en construcció. Va ser a partir de la celebració de les Jornades Feministes Estatals de Granada l'any 2009 que aquella xarxa TransMaricaBolloPutamigrant es va fer visible i va compartir les seves propostes polítiques en un *Manifest per a la insurrecció transfeminista*, que començava amb tota una declaració d'intencions:

Venimos del feminismo radical, somos las bolleras, las putas, lxs trans, las inmigrantes, las negras, las heterodisidentes... somos la rabia de la revolución feminista, y queremos enseñar los dientes; salir de los despachos del género y de las políticas correctas, y que nuestro deseo nos guíe siendo políticamente incorrectas, molestando, repensando y resignificando nuestras mutaciones. Ya no nos vale con ser sólo mujeres. El sujeto político del feminismo “mujeres” se nos ha quedado pequeño, es excluyente por sí mismo, se deja fuera a las bolleras, a lxs trans, a las putas, a las del velo, a las que ganan poco y no van a la uni, a las que gritan, a las sin papeles, a la marikas...

En aquest fragment podem apreciar una de les principals característiques del transfeminisme: **la transgressió del subjecte únic** i monolític del feminisme hegemònic, incorporant –i deixant-se afectar per– aquells subjectes que la lluita feminista tradicionalment no havia inclòs. D'aquí ve que aquest moviment sigui, d'entre tots els esmentats anteriorment, el més avançat quant a una perspectiva decolonial, anticapacitista i antiracista, i que pot acostar-se a la diversitat real de la classe treballadora. Seguint el rastre postidentitari de la lluita kuir, el transfeminisme va aspirar a una transformació radical de la societat sense necessitat de tancar les portes de la lluita a ningú que desitges formar-ne part. Així, la seva proximitat a la crítica interseccional li va permetre parlar de problemes concrets que havien romàs invisibilitzats en els espais tradicionals on s'anava organitzant la lluita de classes: el complex penitenciari industrial; la criminalització del treball sexual; els CIES i les polítiques frontereres de l'Europa fortaleza; els tancaments forçosos a persones psiquiatritzades; el treball de cures; el sexe no normatiu i el que té lloc menllà de les llars privades; les transformacions corporals triades i les imposades (com les intervencions a persones intersexuals); la lluita indígena per la vida contra l'acumulació; i molts d'altres. Això va ser possible gràcies al fet que, per al transfeminisme, existeix una pluralitat d'opressions que no són fruit d'essències innates, sinó de relacions socials que poden ser col·lectivament resistides i, fins a un cert punt, modificades.

El transfeminisme va sorgir, doncs, d'una nova generació de militants, polititzada entorn de centres socials okupats i coneixedora dels recents debats teòrics entorn de les teories queer i els feminismes més radicals, que va venir a posar cap per avall els fonaments del moviment feminista clàssic, començant pel seu limitat –i limitant– subjecte polític. Així, l'esperit transfeminista despertat a Granada no va trigar a estendre's, a través de múltiples jornades autogestionades, a altres racons de l'Estat espanyol; com les jornades "En construcció" al CSO Can Vies de Barcelona, les jornades queer transfeministes de desobediència sexual del CSO La Nau de Castelló, les primeres jornades transmaricabollo de Malayerba a la UAM o el seminari transfeminista de la UNIA a Sevilla, totes elles celebrades al llarg de l'any 2010. Aquest punt d'ebullició i creativitat radical va arribar enmig d'una crisi capitalista que va tornar a omplir els carrers de desitjos i processos de poder popular, en el despuntar del Moviment Indignat. En aquest sentit, gran part dels finals infeliços dels col·lectius transfeministes d'aquell moment són similars als de l'esquerra del seu temps, van desinflar-se a través d'un nou cicle de política institucional o van ser capturats per les lògiques comunament impotents de l'acadèmia i els museus i es va anar apagant una flama trans/formadora que tenim la tasca de revivre.

La principal limitació de la lluita transfeminista que ens precedeix va ser el seu obert rebuig a una política de masses i de la totalitat, encara quan aquesta comptava amb una anàlisi antiessencialista i antieconomista que la dotava de grans possibilitats per a un procés anticapitalista més ampli. La seva tendència cap a un micropolítica de construcció d'espais alternatius al marge d'una acumulació de forces que busqués recompondre la classe treballadora com a subjecte polític conscient va condemnar les propostes transfeministes a l'autoreferencialitat i, pràcticament, a l'oblit dels qui no la van viure. No obstant això, aquesta va establir les bases per a nous processos de lluita com són els Orgulls Crítics, des d'on disputar una lluita queer per al conjunt de les oprimides. Així era el desig que vam manifestar des del col·lectiu transfeminista-kuir revolucionari Vagas y Maleantes en el nostre manifest de l'Orgull Crític de Saragossa:

Nuestra lucha, la de las disidentes sexuales y de género, no puede darse de forma aislada, sino que forma parte del movimiento real que lucha por acabar con el estado presentes de las cosas. [...] Esta lucha conjunta de la que, pese a quien pese, siempre hemos sido y orgullosamente seguimos siendo parte es la lucha de las mujeres y las personas transmasculinas por la justicia reproductiva, la de las personas migrantes por los papeles y contra los imperios, la de las personas discas por un mundo interdependiente, la de las compañeras presas y psiquiatrizadas contra todas las rejas, las de las kelis y las temporeras contra la explotación, la de los manteros y las putas contra la policía, la de cada huelga que se organice en cualquier parte del mundo, la de la libre autodeterminación de los cuerpos y los pueblos, la de los riders, la de todas las personas que combaten el fascismo en sus trincheras cotidianas, la de todas las personas que se declaran insumisas a las guerras del poder, la de quienes construyen un futuro para todesponiendo la vida y los recursos del planeta en el centro frente a la acumulación de unos pocos. Allá donde exista la opresión, allí está la lucha de las desviadas. Porque no podemos alcanzar nuestra liberación hasta que ninguna persona esté oprimida, construiremos un mundo nuevo de las cenizas del viejo, y la unión nos hace fuertes.

CIÓN CUIR ♀
 CLASES, NI IMPERIOS!

PARAGUAS FEMINISTA ZGZ

tornar a desitjar, tornar a organitzar-nos:

cap a una lluita marxista Queer

cap a una lluita marxista Queer

Una vegada hem après de les nostres camarades desviades del pas-sat, no ens queda cap altra opció que continuar la lluita i organitzar-nos entorn d'un programa comú revolucionari. Això no implica acceptar que l'alliberament queer sigui una qüestió secundària enfront de la lluita de classes, sinó que és un horitzó col·lectiu indivisible d'aquesta. Sense una lluita unitària anticapitalista les demandes articulades per les dissidents sexuals i de gènere de la classe treballadora no podran arribar a florir i estaran condemnades a la irrellevància política i a l'eterna resistència. Sense una perspectiva queer, les lluites revolucionàries continuaran reproduint, de manera més o menys intencionada, la dominació capitalista que disciplina els cossos i els desitjos del conjunt de la classe treballadora; una mirada fragmentada i incompleta de tot el que lis res d'avui podem arribar a ser. En canvi, les marxistes queer proposem una lluita de la totalitat, una unitat que no es contraposa a la diversitat real de les oprimides, ni a les seves contradiccions i desitjos. La nostra Àrea de dissidències LGTBIQA+ d'Anticapitalistas és un bon lloc on començar a forjar-la. De fet, nosaltres no comprem l'acció de desitjar si no és des de la nostra autoorganització i no comprem el fet d'organitzar-nos si no és des del desig queer de transformar tot el que se'ns ha mostrat com a quelcom rígid, com a predestinat. I és que, si hi ha alguna cosa que ens van ensenyar lis militants alliberacionistes, kuir i transfeministes és que el fil vermell que connecta les nostres lluites mai va ser recte. Aquí, en aquesta imatge torta, resideix la possibilitat tant indefinida com perdurable de la revolució comunista.

//Notes

1/ Com és el cas del socialisme britànic del segle XIX o les relacions entre el moviment homòfil alemany i alguns dirigits comunistes de l'USPD

ser

cosu

que

bi

The background is a dense, repeating pattern of pink floral and leaf motifs. The flowers are stylized with multiple layers of petals, and the leaves are elongated and pointed. The pattern is set against a light pink background with a fine, dotted texture.

*alguna
más
bisexual*

Entre armaris i espais liminars, es dibuixa l'experiència bi. Sortint contínuament d'armaris que eren tants que ja no érem ni conscients d'habitar, lluitant per validacions externes que no esperàvem haver de guanyar cada vegada que expressem el nostre desig i identitat, i dibuixant mapes vulnerables plenes de dubtes i preguntes sense resposta amb por de trobar-nos la següent mina que ens porti de nou a la casella de sortida. I sí –pot sonar dramàtic i pot ser que sigui una dramàtica, però– assumir-se des(b)iada en la intersecció de mai ser-ho prou de vegades es torna un camí complicat.

Les lectures socials sobre la bisexualitat han emmarcat la construcció de la identitat situant-se en una línia fronterera, en un no lloc, en un no ser, creant un halo d'invisibilitat per a no qüestionar allò que no encaixa ni té explicació fora de l'hegemonia política sexual *same-sex* 1/. Aquesta condició d'invisibilitat ha pesat durant anys –i que encara pesa, no ens enganyem!– sobre aquelles que ens anomenem bis, generant buits i espais desproveïts d'eines per mapar la nostra singularitat. Un procés que comencem a veure transformat amb l'emergència de col·lectives bis a l'estat, amb el sorgiment d'una literatura política bisexual, i un enfortiment de la identificació bisexual dins de la joventut. És aquí, en aquest ser en col·lectiu, que volem endinsar-nos.

abraçar la bisexualitat des de la col·lectivitat

Recuperava una amiga, d'un diari italià anomenat Lambda la frase d'un jove militant del FUORI, la idea de "*No ser heterosexual, ni homosexual. Ser alguna cosa més que bisexual, ser tot allò que no coneixem, perquè està reprimit*" (1977). I és que si ens acostem col·lectivament a la bisexualitat, ens acostem a la idea de ser més que una orientació sexoafectiva o una identitat estanca definida des del monosexualisme 2/. Ens interpel·la a pensar la sexualitat, la tendresa i els afectes fora de lògiques i temps del capital, i ens posiciona en un nou marc de possibilitats des d'on trencar amb l'hegemonia política sexual.

Ser alguna cosa més que bisexual ens porta a qüestionar els fonaments de la política del desig *same-sex*, trencant amb la reïficació 3/ constant de la forma relacional monosexual i monògama. Significa problematitzar, des d'una praxi política a contrapel del capital, aquells marcs relacionals que assumeixen les orientacions sexoafectives com a camins sempre lineals, estables i unidireccionals; que legitimen violències i jerarquitzacions, i puguen a pedestal sacre l'acte sexual. Ens dibuixa un mapa, un espectre ampli, des d'on avançar en aquest actuar de descentrar la parella, desdibuixar primacies consanguínies i desjerarquitzar les formes d'estimar i de desitjar.

És deixar enrere la reproducció de models relacionals binaris i les seves lògiques d'assimilació –sigui per alienació o per la necessitat de supervivència a les violències constants de situar-se en els marges– per a ampliar col·lectivament tot horitzó libidinal.

És des d'aquí, des de la possibilitat de generar una nova praxi del desig, que la bisexualitat es dibuixa com a lloc potencial de disputa anticapitalista i antipatriarcal. Un potencial que, lluny de partir de fetitxitzacions o d'assumpcions generalitzants com que tota dissidència queer és revolucionària, parteix de col·lectivitzar allò bi com a part de la classe treballadora: una classe que mai va ser tan homogènia ni cisheteronormativa com l'hegemonia burgesa ens va voler fer creure. I en aquest procés, ocupem els espais històricament negats i arrabassats al conjunt de les dissidències sexuals i de gènere de la classe treballadora dins de la lluita de classes. Reivindiquem així, en específic, la posició estratègica en la producció de ruptures dins del mode de producció capitalista de les bisexuals davant la seva capacitat de desbordar les polítiques de produir plaer i de desprivatitzar els afectes.

caminar entre línies de fuga

Guanyar-nos el preciós dret a recomençar en les polítiques del desig des de la bisexualitat implica ser capacis de generar un desig fora

de les lògiques monosexistes, que es construeixi des de coordenades polimorfes, solidàries i col·lectives. Un desig que doni forma a una nova dialèctica de la diferència 4/, en què els vincles, el gaudi, la tendresa i el plaer siguin més que fets aspiracionals: el punt de partida. En síntesi, implica generar les bases per a un horitzó libidinal on desencorsetem els afectes, la tendresa i l'acció desitjant de perspectives lineals i exclusives, ampliant-les al conjunt de la classe treballadora. I és que, *ser alguna cosa més que bisexuals*, ser des(b)iades de classe treballadora, ens porta a plantejar una política del desig per a la totalitat de la classe treballadora.

Unes polítiques del desig des de la bisexualitat han de construir-se sobre la base de la solidaritat, superant mirades fragmentàries i elaborant aquest nou horitzó libidinal des d'intercanvis, fins i tot amb aquells companys que dubten, es qüestionen i no comprenen la situació específica d'opressió i/o violència que experimenten les bis. *Habitar* aquesta nova dialèctica de la vincularitat i el metabolisme de la diferència, doncs, no és un enunciat buit: és un reconeixement de les divisions i de les diferències, des de la comprensió que els nostres futurs estan vinculats i que teixir aliances no és un premi per abraçar una línia correcta.

“Sense homosexuals que s’organitzin i lluitin contra la seva opressió, i sense que els revolucio-

naris assumeixin en la pràctica aquesta lluita, no serà possible la destrucció de l'Estat i de la ideologia burgesa”: aquesta claredat estratègica que recollia a Combate un militant de la LCR en 1977 ha de seguir en el nostre actuar polític bisexual. Cal que la identitat bi sigui un vehicle per comprendre com el sistema capitalista funciona de manera integrada, i que qualsevol procés d'emancipació sigui capaç d'abraçar les diferències com a terreny fèrtil de lluita i de reconfiguració dels nostres marcs relacionals davant d'un enemic comú.

arriscar-nos a construir en temps d'auge de l'extrema dreta

Lis des(b)iades hem après a reconèixer-nos a contrapel del capital, entre runes i temporalitats liminars, construint comunitats vives on fer florir els nostres dubtes i contradiccions. Ens hem enfortit en el nostre dret a ser subjectes polítics vàlids, amb veu pròpia i una política per a totes, en temps lents i d'auge de l'extrema dreta, en temps en què les violències del mercat es multipliquen i la bifòbia ocupa els clarsobscurs del mentrestant. Així, tot desplegament polític d'una proposta política del desig des de la bisexualitat s'expandeix en un període on jugar obre la porta a xocar amb aquesta ona conservadora, neoliberal i reaccionària que es cola per cadascuna de les escletxes de la nostra societat.

Aquest context advers suposa aterrar l'acció des del desafiament a construir un anticapitalisme i un antifeixisme queer que donin sortida a aquestes polítiques del desig. Que assumeixin com a programa propi la impugnació de tot procés de reificació de l'hegemonia *same-sex* i l'obertura a noves praxis relacionals on la camaraderia, l'amistat i les vincularitats afectives prenguin siguin el motor per a configurar constel·lacions de futurs possibles. Programes que neixin d'una genealogia pròpia i d'una discussió amb els processos en què bis –amb lis sevis camarades, veïnes, amiguis i amants– van prendre part en els nostres territoris. I és que, en definitiva, ser alguna cosa més que bisexual ha de significar avançar juntis cap a la construcció d'aquest horitzó libidinal de les transmaribolleres de classe treballadora.

Notes//

- 1/ Tal com recull Peter Drucker a *Desviades. Normalidad gay y anticapitalismo queer* (2023), la formació *same-sex* fa referència als patrons relacionals que es donen dins dels vincles entre les dissidències, on un patró és culturalment dominant. En aquest sentit, tota formació *same-sex* ocupa un lloc específic en el mode de producció capitalista i, el seu reconeixement, ens permet observar que la formació homonormativodominant és hegemònica en un context neoliberal que socava la centralitat de les identitats lesbiana/gai i subalternizant aquelles ja invisibilitzades com és la bisexual.

2/ Tal com recull Elisa Coll a *Resistència bisexual* (2021), el monosexisme és un sistema d'opressió basat en la creença que només es pot sentir atracció cap a persones d'un mateix gènere. Així, s'assumeix l'orientació sexoafectiva d'una persona sempre és lineal, estable i unidireccional, implicant la discriminació, la invisibilització i d'altres violències cap a les persones bisexuals.

3/ Quan parlem de reïficació assenyallem els processos que donen lloc a lectures hegemòniques que naturalitzen les diferències i les estructurin de manera funcional per als circuits d'acumulació del capital. Així, es produeixen lectures congelades, deshistorialitzades i desocialitzades que porten a una comprensió de les relacions com a naturals i determinades, allunyades de les relacions socials, culturals, geogràfiques, materials i situades que les condicionen.

4/ El concepte de dialèctica de la diferència, Peter Drucker el recupera de Bensaïd a *Teoremes de la resistència als temps que corren* (2004), que la comprèn com a peça essencial per establir una relació de forces en la lluita contra l'opressió de les dissidències sexuals i la seva capacitat d'imaginar marcs que superin les categories acceptables, tolerades i ordenades pel mode de producció capitalista.

DES D'ON T E I X I R U N PROGRAMA PER A LES DISSIDÈNCIES SEXUALS I DE GÈNERE

Després d'anys de lluita i amb una Llei Trans sota el braç, el moviment LGBTIQ+ a l'Estat espanyol es troba sense una demanda clara que mobilitzi, aglutini i sigui un punt de fuga des d'on construir juntis un horitzó desitjable per a lis desviadis de classe obrera. Volem capgirar aquesta situació: no podem quedar-nos en l'atzucac, i menys en temps reaccionaris en què els discursos d'odi i la retallada de drets es dibuixen com a part de les respostes a les crisis del capital. Així, en aquestes línies volem traçar algunes idees, esbossar consignes, que permetin anar obrint debat i anar més enllà.

Els programes polítics i el seu procés de formació emmarquen aquelles demandes que travessen el moment, i es construeixen a la calor de les lluites com a brúixola amb la qual orientar-nos. Nosaltris partim del sabor agredolç de la Llei Trans que, malgrat ser una victòria –i que ens mereixem reivindicar-la com a tal!–, també va significar una cessió. Va deixar fora a lis no binàriis, a lis migres i a lis menors; i va posposar tota una sèrie de demandes de caràcter estructural que s’inclouien en el seu esberrany inicial. Lluny de menysprear la potència d’aquests aspectes per si mateixos, considerem fonamental ser capacis de recosir-los amb altres eixos de mobilització, que entronquin amb lluites més generals com poden ser la defensa dels serveis públics, la derogació de la llei d’estrangeria o la lluita per l’autodeterminació dels nostres cossos.

Des de la convicció que un horitzó emancipador per a lis desviadis de classe obrera és un horitzó emancipador per al conjunt de la classe, la nostra proposta parteix de:

1// Ampliar drets, reconèixer-nos diverses

Volem superar els mecanismes de reconeixement del gènere, volem abolir les estructures de poder que el sustenten i els seus rols d’ordenació social. Què significa això? Plantegem donar la batalla per a treure el gènere del nostre DNI: no volem una tercera casella, volem eliminar-lo com vam fer en el seu moment amb la casella de l’estat civil.

Volem ampliar els marges del dret a l’elecció de nom i posar-lo al servei de totis. Que qui per circumstàncies diverses vulgui canviar el seu nom –víctimes de violències, abusos infantils, etc.– pugui fer-ho i normalitzar el tràmit en el registre censal.

Volem avançar cap al reconeixement de totes les formes de convivència i de vincularitat, així eliminant els privilegis del matrimoni heteronormatiu i la monogàmia. Volem estendre els avantatges fiscals del matrimoni a totes les formes de convivència i criaça; revisar el concepte d’unitat de convivència i deslligar-la de la forma familiar nuclear; i qüestionar el rol del parentiu com a relació de propietat que defineix els permisos –siguin per raó de criaça, salut o defunció–. Així, plantejar la desprivatització de les cures i imaginar un món on totis rebem cures de moltis altres i viceversa 1//.

2// Desconfinar el plaer i treure les mordasses de l'armari

Volem plantejar la fi dels delictes d'escàndol públic i similars lligats a la criminalització de pràctiques sexuals dissidents, i tendir cap a un reconeixement i visibilització dels espais públics lligats al sexe del col·lectiu LGBTIQ+. I sí, ho plantejem de la mà d'una revisió de les lògiques capitalistes que inscriuen les nostres experiències sexuals en l'esfera del consum **2/** i d'una crítica als espais mercantilitzats que fan del follar una qüestió de classe.

Volem despenalitzar el treball sexual i desmantellar les ordenances municipals que retornen a la llar, atomitzen i confinen les treballadores sexuals. No és una qüestió de plantar cara a una llei abolicionista: és passar a l'ofensiva i conquerir drets. Drets bàsics que garanteixin un accés lliure a l'habitatge i a la sanitat, però també a l'autoorganització. A un costat del piquet es troben l'Europa fortalesa i les seves lleis repressives i racistes, la violència policial i la indústria del rescat. Nosaltres, lis comunistes revolucionàriis, sempre amb les putes. No hi ha diatriba entre abolicionisme i regulacionisme, som sindicalistes, només les treballadores decideixen la seva pròpia emancipació.

Volem que el nostre sexe, plaer i oci deixin de ser un lloc més d'acumulació per part del capital. Les transmaribolleres de classe obrera també mereixem ser part de l'oci popular, gaudir-nos als nostres pobles i barris, fora de les urpes del capitalisme rosa i de la seva sexualització homonormativizada. I fer-ho en l'espai públic, no sols de nit i de festa: volem sortir de la clandestinitat i ocupar també el dia i el sol.

Volem derogar la Llei de Seguretat Ciutadana i que les mordasses estiguin només en els nostres llits. Posar fi al llegat polític repressiu i de retallada de drets i de llibertats que amaga dins, així com cessar l'agreuement del Codi Penal, són una base fonamental per a subvertir el gir punitivista reaccionari que ens assetja.

3// Llibertat sexual sense agressions, llibertat sexual sense patologització

Volem frenar les derives punitivistes i carceràries davant l'augment de violències lgtbifòbiques i misògines sobre els nostres cossos. Les respostes no han de ser l'excusa per a greixar el sistema penitenciari i l'entramat

policial. Apostem per més serveis públics d'atenció 24/7 que donin suport i acompanyin, i que posin l'accent en la intervenció comunitària, a sensibilitzar i a potenciar espais acollidors autogestionats.

Volem que totis tinguem accés al sistema de salut, sense que depengui d'on estem censades per a poder rebre tractament, i que hi hagi una cobertura pública plena i no estigmatitzant de les ITS. Que es donin més estudis sobre les nostres diversitats corporals, i que es quedin fora dels centres de salut tractes patologitzants, infantilitzants i estereotipats. Que la nostra veu importi, que sigui escoltada, i que es posi fi a intervencions no desitjades.

Volem abolir les patents, seguir l'exemple de Sud-àfrica amb el VIH, i així facilitar l'accés segur a tractaments evitant lògiques mercantils de desproveïment i mercats il·legals. Volem eliminar les propostes de copagament i posar fi a l'especulació amb la nostra salut i amb les nostres vides en mans de la indústria farmacèutica.

Volem una salut sexual que cuidi els nostres drets, que ens eduqui des del plaer, les cures i la reciprocitat davant els riscos. Una educació afectivosexual queer i feminista, intergeneracional, que reconegui la sexualitat de les persones grans i les entengui com a subjectes de plaer i desig.

4// Esmolar les plomes i desenterrar la destrall contra la precarietat

Volem abolir la Llei d'Estrangeria; donar la batalla pels drets de lis migres dissidents sexuals i de gènere és advocar per obrir fronteres i tancar els CIEs, és posar fi a les morts al Mediterrani i a tots els règims d'explotació que deshumanitzen les persones migrants. Que cap persona sigui il·legal i que tots els drets guanyats siguin drets de totis, i que cap persona per raó d'origen, color de pell, cultura o religió sigui subalternitzada a altris.

Volem derogar la reforma laboral, desterrar-ne els impactes regressius sobre la classe treballadora i avançar cap a un marc de garantia de drets per a les que venen la seva força de treball, no per a les que en treuen rendiment. I això ha de passar per un pla d'ocupació LGBTIQ+ –en concret, per a persones trans que avui dia compten amb una taxa de desocupació del 85%–, per una revisió i ampliació dels permisos laborals –tenint en compte elements com transicions o processos de reproducció mèdicament assistida–, i per una defensa dels drets de lis treballadoris sexuals a cotitzar i beneficiar-se d'una pensió, com la resta de lis treballadoris.

Volem subvertir els sindicats des d'allò queer. Impulsar espais LGB-TIQA+ d'autodefensa laboral que permetin l'autoorganització en sectors informals i l'entrada de companyis en situacions límit d'explotació laboral, i així fer lloc també per a les transmaribolleres de classe obrera. I al seu torn, que els sindicats siguin espais per a teixir comunitat i convertir en medul·lars pràctiques de sindicalisme social que puguin portar a vincular de manera orgànica qüestions laborals amb qüestions sobre salut, educació i habitatge.

5// Antiimperialistes i anticolonials: no hi ha orgull sense dignitat

Volem trencar amb tota homogeneïtzació de l'experiència queer als paràmetres occidentals i poder reconèixer-nos i lluitar-nos des de la multiplicitat. És entendre que aquelles condicions materials que estructurin les nostres dissidències sexuals i de gènere són diverses, com les seves expressions; i que aquestes no han de passar per un replegament nacional, sinó per una lectura internacionalista de les opressions que travessen els nostres cossos.

Volem desmuntar tota noció d'inclusió que suposi una assimilació a la norma cisheterosexual, que domestiqui, controli i toleri les dissidències sexuals i de gènere segons el seu grau de disrupció o no d'allò que concebem com a normal. Ni guetos on viure, ni fragmentació per a poder existir, ni exèrcits perquè ens salvin i ens integrin.

Finalment, volem posar fi al genocidi a Palestina. No donarem via lliure a un genocidi, ni a la islamofòbia ni a allò antiàrab, i menys en el nostre nom. El pinkwashing sustenta un entramat de relacions entre capital, colonialitat i gènere en què s'instrumentalitzen les dissidències sexuals i de gènere i se situen a l'altre costat de la línia de piquets subjectes als quals poder deshumanitzar. Cap complicitat amb el règim sionista, colonial i d'apartheid d'Israel.

Notes//

1/ Lewis, S. (2023). *Abolir la família. Un manifest per los cuidados y la liberación*. Madrid: Traficantes de Sueños. Disponible a: https://traficantes.net/sites/default/files/pdfs/TDS_map79_abolir_web.pdf

2/ A falta d'una fórmula més senzilla, fem referència a allò que comunament coneixem com a consum de cossos. Hem decidit no usar aquest terme per les connotacions conservadores i reaccionàries que alberga.

**NO HI HA ORGULL
EN L'OCUPACIÓ**

**NO HI HA ORGULL
EN EL GENOCIDI**

Activistes, militants i col·lectius queer del món no podem quedar-nos callats davant el genocidi en curs d'Israel contra el poble palestí. No podem sostenir un silenci còmplice davant l'escalada de bombardejos constants i d'extermini a la franja de Gaza, una escalada que se sustenta després d'una política violenta colonial que ha emparat més de 75 anys de repressió, de destrucció i d'apartheid. La normalització de la barbàrie que Israel ha intentat establir mitjançant el pinkwashing no pot frenar la solidaritat queer radical amb lis palestinis.

El projecte colonial del sionisme que dona origen a l'Estat d'Israel implica dècades d'ocupació, colonització i neteja ètnica de manera sistemàtica sobre Palestina, a fi d'apropriar-se del territori. La vulneració dels drets polítics, socials i culturals de la població palestina suposa la impossibilitat de tenir vides dignes; i aquesta és agreujada per un règim de control, persecució i repressió quotidiana en presons a cel obert com és el territori de Gaza. Assenyallem directament l'Estat colonial militar d'Israel com a únic responsable d'aquesta situació d'extrema violència i reivindiquem el dret del poble palestí a la seva autodefensa.

La violència és part estructurant del projecte sionista i no, no va començar el 7 d'octubre de 2023. Fa dècades que l'Estat d'Israel aplica un bloqueig total a Gaza sota la mirada còmplice de la comunitat internacional, que resta en silenci validant discursos civilitzadors i d'autolegitimació d'Israel. Discursos que se sustenten en una defensa instrumental dels drets de les dones i les persones LGBTIQ+ a la regió àrab, fent de l'homonacionalisme i el pinkwashing unes eines més de violència colonial per a confrontar a lis

queer amb Palestina, i a lis palestinis queer amb la seva pròpia comunitat. El règim militar colonial israelià, doncs, celebra la vida i els drets gais excloent-ne explícitament a lis palestinis, àrabs i musulmanis.

Per a moltis queer arreu del món la lluita palestina és una lluita contra l'autolegitimació israeliana mitjançant el pinkwashing, i és una lluita contra l'avanç de la dretanització i feixistització de la política global. La nostra resposta al genocidi parteix de reafirmar nostre el compromís amb l'alliberament de Palestina.

Tot alliberament queer és indivisible de la consecució d'horitzons d'auto-determinació, dignitat i la fi de tots els sistemes d'opressió. I, en un context de colonització, no podem separar-lo de la lluita d'alliberament de lis colonitzadis: lluitar contra les opressions sexuals i de gènere és lluitar contra el colonialisme i el capitalisme. Lluitar per l'alliberament queer és lluitar per l'alliberament del poble palestí.

Del riu al mar, Palestina guanyarà!

**desviades
del món,
organitzeu-vos!**

**desviades
del mundo,
organizaos!**

**munduko
desbideratuak,
antolatu!**

**desviades
do mundo,
organizadevos!**

**desviades
del mundu,
entamáivos!**

anticapitalistes